

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **OMNIO DIGITAL s.r.o.**
sídlem Ohradní 1357/41
Praha 4, PSČ: 140 00,
zastoupena advokátem Michalem Šimkům
sídlem Šítkova 233/1,
Praha 1, PSČ : 110 00

proti
žalované: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31
Brno, PSČ: 602 00,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.1.2022, č.j. : 3736/22/5300-2242-712942

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28.1.2022, č.j. : 3736/22/5300-2242-712942 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Michala Šimkům, advokáta.

Odůvodnění

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 31. 5. 2021, č.j. 4962238/21/2004-52522-111208, jímž bylo tímto správcem daně zastaveno odvolací řízení vedené o odvolání žalobce proti 10 dodatečným platebním výměrům vydaným dne 13. 3. 2020 a dne 18. 3. 2020 na daň z přidané hodnoty (také „DPH“) za zdaňovací období od března 2016 do prosince 2016.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně bylo zamítnuto odvolání žalobce a zastaveno řízení z důvodu, že správce daně shledal odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům jako opožděné, podané po stanovené lhůtě podle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Uvedl, že žalobci lhůta k podání odvolání uplynula dne 14. 4. 2020, resp. 17. 4. 2020.
3. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda odvolání žalobce proti předmětným platebním výměrům byla podána včas či po zákonem stanovené třicetidenní lhůtě, tj. od jakého okamžiku běžela odvolací lhůta pro jejich podání, zda od doručení dodatečných platebních výměrů do datové schránky zástupce žalobce nebo od doručení těchto platebních výměrů do datové schránky žalobce. Jádrem sporu spočívá v uplatňování a účinnosti plné moci, kterou žalobce jako plnou moc neomezenou udělil svému zástupci v souvislosti s daňovou kontrolou na daň z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že předmětné dodatečné platební výměry byly doručeny do datové schránky žalobce dne 13. 3. 2020, resp. 18. 3. 2020. Zabýval se odvolacími důvody žalobce, který namítal, že odvolání podal dne 12. 5. 2021 včas, jelikož počátek lhůty pro podání odvolání není v daném případě možné počítat od doručení předmětných platebních výměrů do datové schránky žalobce, neboť před jejich vydáním předložil správci daně generální plnou moc udělenou svému zástupci, proto měly být doručeny jeho zástupci. Správce daně je ovšem zástupci žalobce doručil až dne 12. 4. 2021, od kterého dle názoru žalobce počala běžet třicetidenní lhůta pro podání odvolání. Žalobce namítal, že počítání běhu lhůty pro podání odvolání ode dne chybného doručení žalobci je nesprávné, nezákonné a v rozporu s rozhodovací praxí soudů.
5. Žalovaný k uvedeným námitkám nejprve předešel právní základ případu dle daňového řádu, spočívající v ustanoveních o právu podat odvolání v třicetidenní lhůtě ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž má odvolání směřovat, a dále v ustanoveních, které upravují způsob oznámení a doručení rozhodnutí včetně toho, kdy je takové rozhodnutí účinné. V souvislosti s účinností doručení žalovaný poukázal na právní úpravu danou ust. § 13b zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o Finanční správě“, které stanoví, že plná moc vztahující se k vybrané působnosti uplatněná u finančního úřadu příslušného k vydání rozhodnutí ve věci, o které se vede řízení, kterého se vybraná působnost týká, je účinná i vůči jinému finančnímu úřadu, který vykonává tuto vybranou působnost. Dle § 10 odst. 4 téhož zákona se vybranou působností rozumí provádění vyhledávací činnosti při správě daní nebo postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní.

6. Vychází z této právní úpravy, žalovaný uvedený právní základ aplikoval na skutkový stav tak, že jako domovský finanční úřad žalobce (místně příslušný správce daně) uvedl Územní pracoviště pro Prahu 4 (Finanční úřad pro hlavní město Prahu), které vydalo dodatečné platební výměry, v nichž žalobci doměřilo daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2016. Aktivním pracovištěm pro provádění daňové kontroly u žalobce, na základě jehož závěrů shrnutých ve Zprávě o daňové kontrole byly tyto dodatečné platební výměry vydány, však bylo v rámci vybrané působnosti Územní pracoviště v Třebíči (Finanční úřad pro Kraj Vysočina). Žalovaný ze zjištění, že neomezená plná moc byla žalobcem uplatněná v průběhu daňové kontroly dne 12. 6. 2018 u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina jakožto u správce daně provádějícího tuto kontrolu, nikoli u jeho místně příslušného domovského úřadu - Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, u něhož nebyla uplatněna žádná plná moc, doručil předmětné dodatečné platební výměry do datové schránky žalobce. Žalovaný měl za to, že toto bylo i v souladu s úpravou problematiky zmocnění v daňovém řízení obecně, neboť § 27 daňového řádu v odst. 2 stanoví, že plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Problematika toho, kdy je plná moc uplatněná u jednoho správce daně účinná i u jiného správce daně, je zakotvena v § 13b zákona o Finanční správě. Toto ustanovení stanoví, že plná moc vztahující se k vybrané působnosti uplatněná u finančního úřadu příslušného k vydání rozhodnutí ve věci, o které se vede řízení, kterého se vybraná působnost týká, je účinná i vůči jinému finančnímu úřadu, který vykonává tuto vybranou působnost. Pokud by žalobce uplatnil plnou moc u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, pak by byla plná moc dle pravidel zakotvených v § 13b zákona o Finanční správě účinná i vůči Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina, který vykonával vybranou působnost v rámci daňové kontroly. Dle žalovaného je však zde skutkový stav zcela opačný. Jelikož žalobce plnou moc uplatnil u správce daně vykonávajícího vybranou působnost, ustanovení § 13b zákona o Finanční správě tedy není možné aplikovat a dovozovat z něj, že plná moc byla od okamžiku jejího uplatnění u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina účinná rovněž vůči Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu. Žalovaný poukázal na to, že český právní řád nestanovuje povinnost správce daně vykonávajícího vybranou působnost, aby jemu předloženou plnou moc postoupil domovskému finančnímu úřadu daňového subjektu, proto Finanční úřad pro Kraj Vysočina nepochybil, když v případě řešeném tímto rozhodnutím nepostoupil danou plnou moc Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu jakožto domovskému finančnímu úřadu odvolatele. Finanční úřad pro hlavní město Prahu pak postupoval zcela v souladu se zákonem, když dodatečné platební výměry doručil přímo žalobci, tedy i v souladu s obecným pravidlem o účinnosti plných mocí stanoveného v § 27 daňového řádu. Žalovaný přisvědčil tomu, že plná moc uplatněná žalobcem u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina byla sice koncipovaná jako plná moc neomezená, avšak s ohledem na výše uvedené byla účinná pouze pro úkony, které v rámci vybrané působnosti vykonával právě Finanční úřad pro Kraj Vysočina. U institutu plné moci není možné brát v potaz pouze v ní specifikované zmocnění, je nutné zohlednit i skutečnost, před jakými osobami či orgány byla uplatněna. Jestliže zmocnitel udělí neomezenou plnou moc, podle níž ho má zmocněnec zastupovat ve veškerých právních úkonech, nelze bez dalšího očekávat, že toto zmocnění budou považovat za účinné osoby či orgány veřejné moci, kterým daná plná moc nebyla nikdy vůbec předložena. Zástupce žalobce uplatnil u domovského správce daně, který vydal předmětné dodatečné platební výměry, jemu udělenou plnou moc až dne 25. 3. 2021, proto se tato plná moc stala vůči Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu účinnou až právě tímto dnem,

tedy více než rok po vydání předmětných dodatečných platebních výměrů. Byla-li předmětná rozhodnutí následně doručena zástupci žalobce dne 12. 4. 2021, pak správce daně postupoval jen v souladu se zásadou spolupráce, přičemž se v podstatě jednalo o poskytnutí spisového materiálu k nahlédnutí, nikoli o doručení rozhodnutí daňovému subjektu, s nímž je spojen počátek lhůty k podání odvolání. Žalobci byly předmětné platební výměry doručeny materiálně, tedy měl možnost (a ve vztahu k podnikatelské obezřetnosti také povinnost) se fakticky seznámit s jejich obsahem, včetně řádného poučení o možnosti podání odvolání. I v případě, kdyby mělo být doručováno právnímu zástupci žalobce, bylo by ze strany žalobce značně liknavé, pokud přes povědomí o obsahu předmětných dodatečných platebních výměrů nepodal odvolání v zákonné lhůtě 30 dní od okamžiku, kdy byla tato rozhodnutí materiálně doručena do jeho datové schránky. S obsahem rozhodnutí se mohl a měl fakticky seznámit, pokud chtěl být před svým domovským finančním úřadem zastoupen nebo měl za to, že před ním zastoupen je, pak měl tuto skutečnost danému správci daně sdělit. Stejně tak mu nic nebránilo, aby podal odvolání sám. Žalovaný shrnul, že podání odvolání po lhůtě je výhradně důsledkem toho, že žalobce nedbal ochrany svých vlastních práv. Předmětné dodatečné platební výměry byly v souladu s § 13b zákona o Finanční správě a § 27 daňového řádu odvolateli doručeny dne 13. 3. 2020, resp. dne 18. 3. 2020, kdy se přihlásil do své datové schránky. Ve lhůtě 30 dní však žalobce odvolání nepodal, naopak ho podal až více než rok po jejím marném uplynutí.

7. Ve stejném duchu právního názoru žalovaný následně v rozhodnutí odmítl odvolací námitky žalobce a k jeho odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedl, že všechny citace z těchto rozhodnutí uvedené žalobcem v odvolání se zabývají jen rozsahem plné moci - (ne)omezenou plnou mocí. Žalobcem uvedené rozsudky jsou všechny z období, kdy byla účinná jiná právní úprava účinnosti plných mocí v daňovém řízení, zároveň v žádném z těchto rozsudků soud neuvedl, že by za situace řešené tímto rozhodnutím existovala povinnost správců daně si bez dalšího plné moci mezi sebou navzájem předávat. Žalovaný znovu nezpochybnil, že plná moc udělená žalobcem jeho právnímu zástupci je koncipovaná jako plná moc neomezená, ovšem dle jeho názoru nelze brát v potaz pouze v ní specifikované zmocnění a jeho rozsah, je nutné zohlednit i skutečnost, před jakými osobami či orgány byla uplatněna. V ustanovení § 13b zákona o Finanční správě se jedná o speciální výjimku z obecného pravidla dle § 27 daňového řádu, není možné úpravu dle § 13b „postavit před zrcadlo“ a jejím obrácením argumentovat, že dané pravidlo pro účinnost plné moci i u jiného úřadu, než u kterého byla uplatněna, platí v obou směrech. Proto nelze ani dovozovat povinnost správce daně příslušného k vydání rozhodnutí ve věci, aby bral v potaz plnou moc, kterou daňový subjekt u něj vůbec neuplatnil, třebaže tato plná moc byla koncipována jako neomezená plná moc. Plná moc udělená žalobcem jeho zástupci se stala účinnou vůči Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu až okamžikem, kdy ji přímo tomuto správci daně předložil, tedy dne 25. 3. 2021, tzn. více než rok poté, co byly odvolateli doručeny předmětné dodatečné platební výměry do jeho datové schránky.
8. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě považoval napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné s tvrzením, že jím byl zkrácen na svých právech.
10. Žalobce namítal, že předmětná problematika (účinnosti plné moci) není upravena jen v odkazovaných ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu a § 13b zákona o Finanční správě, ale např. i v ustanovení § 27 odst. 3 daňového řádu, podle kterého je plná moc účinná i vůči jinému správci daně, pokud vede řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna. Přitom o tom, že předmětná plná moc byla žalobcem uplatněna i v souvislosti s dodatečnými daňovými výměry není pochyb. Plná moc proto byla účinná i vůči domovskému správci daně, který na základě daňové kontroly provedené jiným správcem daně dodatečné platební výměry vydal. K tomu žalobce odkázal např. na rozhodnutí Krajského soudu v Brně č.j. 31 A 55/2021-80 ze dne 19. Října 2021, který řešil věc obdobnou, a jehož rozhodnutí závěry žalobce potvrzuje. V bodě 27. uvedeného rozhodnutí Krajský soud v Brně, k ustanovení § 13b zákona o Finanční správě výslovně uvedl, že toto ustanovení nelze vykládat tak, že by, cit: „z pravidla o zachování účinků zmocnění šlo dovozovat pravidlo o tom, že plná moc udělená v jiném, než zákonem upravené situaci nemůže mít určité účinky, a to navíc bez ohledu na vůli zmocnitele a bez ohledu na pravidlo obsažené v § 27 odst. 3 daňového řádu“.
11. Žalobce uvedl, že ničím neomezenou, advokátní, generální plnou moc pro svého právního zástupce založil v rámci daňové kontroly do daňového spisu již dne 12. června 2018. V souladu s ustanovením § 27 odst. 2 a 3 daňového řádu, byl proto žalobce ode dne 12. června 2018 řádně zastoupen vůči všem správcům daně a ve všech daňových věcech a daňových řízeních. Tato plná moc se nadto dostala do sféry domovského správce daně – Finančního úřadu pro hlavní město Prahu do daňového systému ADIS, případně okamžikem postoupení kontrolního spisu od správce daně - Finančního úřadu pro Kraj Vysočina místně příslušnému správci daně - Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu. Podle ust. § 41 daňového řádu pak také platí, že pokud má osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování; pokud má osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i jejímu zástupci; dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později. Podle žalobce výklad ustanovení § 41 daňového řádu nevzbuzuje žádnou pochybnost o tom, že je vždy nutno doručovat právnímu zástupci. Pokud je doručováno i daňovému subjektu, počátek lhůty počíná běžet až okamžikem doručení druhému v pořadí. Povinností domovského správce daně žalobce tedy bylo dodatečné platební výměry doručit právnímu zástupci žalobce a až doručením právnímu zástupci žalobce počala běžet lhůta pro podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům.
12. Žalobce uvedl, že povinnost doručovat platební výměry zástupci zmocněnému na základě neomezené plné moci je navíc právní otázkou jednoznačně vyřešenou rozhodovací praxí, např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 24/2010-17 tak, že cit: „ má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci.“ K uvedenému lze dojít i výkladem a contrario například z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 16/2004-60, týkajícího se případu plné moci omezené pouze na daňovou kontrolu, kdy tato plná moc nebyla soudem shledána neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 39/2006-79 pak v plné moci omezené musí být

uvedeny pokyny od zmocnitele, jak má být taková plná moc vykonávána, a musí být přesně vymezen její rozsah. Dle rozsudku č.j. 2 As 49/2004-83 poplatníku nemůže být přičítána k tíži nedostatečnost, nejasnost, nevhodnost či jiná nedokonalost právní úpravy.

13. Interpretace sporných výkladových otázek vyvstávajících z jednotlivých ustanovení právních (procesních) předpisů v neprospěch účastníků řízení se pak přičítá nejen výše uvedenému principu obsaženému v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ale je též v rozporu i s již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle tohoto rozsudku *„pokud správce daně v projednávané věci považoval neomezenou plnou moc bez dalších vlastních zjištění ve smyslu § 31 odst. 8 písm. b) daňového řádu za plnou moc omezenou a doručoval svoje rozhodnutí dle § 17 odst. 7 téhož zákona jak stěžovatelce (zde jako příjemci), tak i jejímu zástupci, nemůže být v dané věci k újmě stěžovatelky, podá-li proti tomuto rozhodnutí žalobu ve lhůtě odvozené od okamžiku, kdy jí bylo uvedené rozhodnutí žalovaného doručeno. Lhůta pro podání žaloby v takovém případě zůstane zachována“*.
14. Nad rámec uvedeného žalobce zdůrazňuje i to, že odvolání proti dodatečným platebním výměřům podal v souladu s poučením, které do jeho datové schránky doručené dodatečné platební výměry obsahovaly. Dodatečné platební výměry byly do datové schránky právního zástupce žalobce doručeny dne 12. 4. 2021 a žalobce, prostřednictvím svého právního zástupce a v souladu s příslušnými ustanoveními daňového řádu a poučením, podal odvolání proti předmětným platebním výměřům v zachované lhůtě třiceti dnů ode dne jejich doručení. Odvolání proto bylo podáno včas a žalobci nemůže být přičteno k tíži, že v důsledku pochybení domovského správce daně žalobce byly platební výměry doručeny právnímu zástupci žalobce až dne 12. dubna 2021 (tedy více než po roce od jejich vydání).
15. Žalobce dále poznamenal, že argumentace žalovaného je nelogická a účelová. Nebyl to žalobce, kdo rozhodl, že daňovou kontrolu u jeho společnosti se sídlem v Praze bude provádět finanční úřad se sídlem v Třebíči. Fakticky to žalobci přineslo jen vícenáklady, když jeho právní zástupci jezdili na jednání do Třebíče. Je toho náhledu, že je v rozporu se zásadami správního řízení, ale i zdravého rozumu, aby z toho žalobci plynula ještě další povinnost, a to hlídat, kdy se spis vrátí zpět místně příslušnému finančnímu úřadu žalobce a znovu mu zakládat již dříve založenou generální plnou moc). Stejně jako místně příslušný finanční úřad žalobce nechal kontrolu provést o své vůli, Finanční úřad Kraje Vysočina měl před vydáním dodatečných platebních výměřů zkontrolovat správní spis, ze kterého by musel zjistit i existenci plné moci a trvalého zastoupení. Postup místně příslušného správce daně proto vzbuzuje i důvodné pochybnosti, zdali se vůbec před vydáním dodatečných platebních výměřů s obsahem spisu a výsledky daňové kontroly seznámil.
16. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí správce daně o odvolání a zastavení řízení a rovněž vydané dodatečné platební výměry zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s právním názorem žalobce nesouhlasil a konstatoval, že na případ aplikoval ust. § 27 odst. 2 daňového řádu ve spojení s ust. § 13b zákona o Finanční správě. Konstatoval nesporné skutečnosti, že domovským (tj. místně příslušným)

finančním úřadem žalobce je Finanční úřad pro hlavní město Prahu (Územní pracoviště pro Prahu 4), které vydalo dodatečné platební výměry, kterými byla žalobci doměřena daňová povinnost na DPH včetně penále v souhrnné výši 1 528 062 Kč. Aktivním finančním úřadem, který v rámci vybrané působnosti prováděl u žalobce daňovou kontrolu, byl Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště v Třebíči. Dále nezpochybnil ani žalobcem neomezenou plnou moc udělenou v daňovém řízení jeho právnímu zástupci, avšak za podstatnou považoval skutečnost, že neomezená plná moc byla žalobcem uplatněná v průběhu daňové kontroly dne 12. 6. 2018 u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, který prováděl daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období březen až prosinec 2016. U místně příslušného domovského finančního úřadu pro hlavní město Prahu přitom nebyla uplatněna žádná plná moc, tato byla před domovským správcem daně uplatněna teprve dne 25. 3. 2021. [Daňová kontrola byla Finančním úřadem pro Kraj Vysočina prováděna v rámci vybrané působnosti dle § 8 odst. 2 zákona o Finanční správě. Finanční úřad pro Kraj Vysočina však nebyl příslušný k vedení dalšího řízení po ukončení daňové kontroly, k tomu byl dle zákona obecně místně příslušný Finanční úřad pro hlavní město Prahu, který po ukončení daňové kontroly na základě jejího výsledku vydal dne 13. 3. 2020 a dne 18. 3. 2020 dodatečné platební výměry, které byly doručeny dne 13. 3. 2020 a dne 18. 3. 2020 do datové schránky žalobce přihlášením oprávněné osoby, nikoliv fikcí. Dodatečné platební výměry nabyly právní moci dne 15. 4. 2020 a dne 18. 4. 2020, aniž by proti nim bylo podáno odvolání.]

18. Žalovaný sice rozuměl argumentaci žalobce textem § 27 odst. 3 daňového řádu nicméně uvedl, že je třeba vycházet z existence zvláštní právní úpravy, dané pravidlem obsaženým v § 13b ZFS, vztahujícím se pouze k orgánům Finanční správy ČR. Ustanovení § 13b považoval ve vztahu k § 27 odst. 3 daňového řádu za úpravu speciální mající přednost před aplikací pravidla daňového řádu. To ostatně výslovně plyne již z § 4 daňového řádu a z toho, že se zvláštní právní úprava § 13b ZFS vztahuje na újeji vymezený (tj. speciální, zvláštní) okruh případů. Dle žalovaného § 13b zákona o Finanční správě neobsahuje jen onu pozitivní právní normu (že plná moc uplatněná u finančního úřadu příslušného k vydání rozhodnutí ve věci, je ex lege účinná i vůči finančnímu úřadu provádějícímu vybranou působnost), ale tato norma v sobě obsahuje i onu nevyřčenou „negativní“ část, a to, že naopak to neplatí – tj. že by plná moc uplatněná u finančního úřadu provádějícího vybranou působnost byla ex lege účinná i vůči finančnímu úřadu příslušnému k vydání rozhodnutí ve věci. Dle žalovaného z § 13b zákona o Finanční správě plyne, že plná moc uplatněná u finančního úřadu, který vykonává vybranou působnost, tj. v tomto případě u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, není ex lege („automaticky“) účinná i vůči jiným finančním úřadům a to bez ohledu na její rozsah. Pokud by toto neplatilo, postrádala by existence normy obsažené v § 13b cit. zákona smysl.
19. Ve zde řešeném případě žalobce doložil plnou moc správci daně (Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina), který provedl v souladu s § 8 a 10 ZFS v rámci vybrané působnosti daňovou kontrolu, na jejímž základě pak další správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Prahu) pokračoval v totožném daňovém řízení a vydal rozhodnutí ve věci, o které se vede řízení, kterého se vybraná působnost týká. Tímto rozhodnutím ve věci byly právě zmíněné dodatečné platební výměry a Finanční úřad pro hlavní město Prahu jakožto místně příslušný správce daně vydal tato rozhodnutí ve věci.

20. Úmysl zákonodárce ohledně výše uvedeného výkladu citovaných ustanovení lze rovněž zcela jednoznačně dovodit i z důvodové zprávy k zákonu č. 243/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím celního zákona, v jehož rámci byl doplněn do zákona o Finanční správě § 13b, upravující zvláštní ustanovení o plné moci při správě daní, konkrétně k části čtyřicáté druhé – změna zákona o Finanční správě České republiky, K čl. XLIII, K bodu 6 (§13b), a to v Příkladu 2 a Příkladu 3, které žalovaný citoval a z nichž dovodil, že plná moc ze dne 12. 6. 2018 uplatněná u správce daně provádějícího daňovou kontrolu DPH se bez dalšího nevztahovala na řízení před obecně místně příslušným správcem daně, neboť u tohoto správce daně nebyla uplatněna.
21. Žalovaný uvedl, že si je vědom rozsudků Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2021, č. j. 31 A 55/2021-80 a potvrzujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2022, č. j. 7 Afs 365/2021-45, nicméně poukázal na to, že případ žalobce je jiný. Oba soudy se zde zabývaly formulací výzev k odstranění vad podání vydaných dle ust. § 74 odst. 1 daňového řádu. Klíčové bylo, že zmocněnec (resp. žalobce) nemohl z textu výzev dovodit, jakou konkrétní vadu má odstranit. Stěží tak mohl zmocněnec na nutnost aplikace § 13b adekvátně reagovat. V nyní projednávaném případě je toliko spornou otázkou účinnost a uplatňování plné moci před správcem daně s důsledky při doručování dodatečných platebních výměrů a včasnosti podaného odvolání. Žalovaný má za to, že v daném případě správně aplikoval ust. § 13b zákona o Finanční správě na základě důvodové zprávy k novele zákona o Finanční správě. Český právní řád nestanovuje povinnost správce daně vykonávajícího vybranou působnost, aby jemu předloženou plnou moc postoupil domovskému finančnímu úřadu daňového subjektu, proto Finanční úřad pro Kraj Vysočina nepochybil, když v případě řešeném žalobou napadeným rozhodnutím nepostoupil danou plnou moc Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu jakožto domovskému finančnímu úřadu žalobce. Finanční úřad pro hlavní město Prahu pak postupoval zcela v souladu se zákonem, když dodatečné platební výměry doručil přímo žalobci, jelikož v době jejich vydání neexistovala (nebyla doložena) plná moc žalobce účinná vůči tomuto správcem daně.
22. Žalovaný vyzdvihl specifika případu žalobce, konkrétní skutkové souvislosti daného případu, spočívající v tom, že žalobci byly dodatečné platební výměry doručeny dne 13. 3. 2020, resp. dne 18. 3. 2020, kdy se přihlásil do své datové schránky, čímž bylo žalobci umožněno se s těmito rozhodnutími materiálně seznámit, a to včetně v nich obsaženého náležitého poučení o možnosti proti těmto rozhodnutím podat odvolání ve lhůtě 30 dní. O tom, že se s dodatečnými platebními výměry žalobce seznámil, svědčí to, že doměřenou daňovou povinnost včetně penále dne 18. 8. 2020 uhradil. Ve lhůtě pro podání odvolání žalobce odvolání nepodal, naopak ho podal prostřednictvím svého zástupce až více než rok po jejím marném uplynutí. Žalovaný konstatoval, že odvolání bylo podáno rovněž po marném uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu, která uplynula dne 27. 3. 2021, resp. 28. 3. 2021. S ohledem na popsany skutkový stav (a též úhradu daňových povinností žalobcem) považuje žalovaný postup (zástupce) žalobce za účelový. Žalobci muselo být zřejmé, že podpisem zprávy o daňové kontrole dne 2. 3. 2020 bylo ukončeno její projednání, došlo k jejímu oznámení a současně byla ukončena daňová kontrola dle ust. § 88 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Následně po jejím ukončení domovský správce daně vydal dne 13. 3. 2020 a 18. 3. 2020 dodatečné platební výměry, které s ohledem na automatickou nepřenositelnost plné moci doručoval žalobci do jeho datové schránky (tyto byly doručeny ihned ve výše uvedené dny). Žalobce je

nezpochybnil, když proti nim ve lhůtě pro podání odvolání nebyl řádný opravný prostředek podán a žalobce doměřenou DPH včetně penále uhradil.

23. Žalovaný uzavřel, že v souladu s výkladem důvodové zprávy k novele zákona i Finanční správě se plná moc (neomezená) udělená žalobcem advokátovi stala účinnou vůči domovskému správci daně (Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu) až okamžikem, kdy ji tomuto správci daně předložil, tedy dne 25. 3. 2021, tzn. více než rok poté, co byly žalobci doručeny předmětné dodatečné platební výměry do jeho datové schránky. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému trvá na názoru, že v daném případě bylo postupováno zcela v souladu se zákonem.
24. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce

25. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval svá právní stanoviska k účinnosti neomezené plné moci udělené jím jeho právnímu zástupci s tím, že tato plná moc nebyla předložena místně příslušnému správci daně žalobce dne 25. 3. 2021, jak tímto datem operuje žalovaný, neboť k tomuto datu byla Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu jen přeposlána komunikace týkající se plné moci již dříve založené u Finančním úřadu Kraje Vysočina. Zopakoval, že není dán žádný důvod, aby generální plná moc založená u Finančního úřadu Kraje Vysočina nebyla účinná vůči místně příslušnému správci daně žalobce – Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu.

VI. Další vyjádření žalovaného k replice žalobce

26. Žalovaný v další reakci na podání žalobce setrval na názoru, že úvahy žalobce nekorespondují s aplikací právní úpravy v § 27 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu ve spojení s § 13b zákona o Finanční správě.
27. Uvedl, že daňovou kontrolu může u daňového subjektu zahájit v rámci vybrané působnosti podle § 10 odst. 4 ve spojení s § 8 odst. 2 zákona o Finanční správě kterýkoliv finanční úřad jako správní orgán s celostátní působností. Daňová kontrola je postup správce daně v rámci řízení o stanovení daně, kterou byl oprávněn zahájit, vést a ukončit Finanční úřad pro Kraj Vysočina v rámci vybrané působnosti, přičemž zahájením kontrolního postupu tímto správcem daně bylo současně zahájeno doměřovací řízení u místně příslušného správce daně Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, který následně vydal dodatečné platební výměry za zdaňovací období březen 2016 až prosinec 2016. Vydání meritorního rozhodnutí o dani není součástí prováděného postupu (daňové kontroly) a není ani součástí vybrané působnosti. Neomezená plná moc pro zástupce byla žalobcem uplatněna v průběhu daňové kontroly. Žalovaný setrává na svém názoru, že plná moc udělená žalobcem jeho zástupci byla před domovským správcem daně uplatněna poprvé teprve dne 25. 3. 2021 prostřednictvím e-mailové komunikace. Vzhledem k tomu, že Finanční úřad pro hlavní město Prahu nedisponoval předmětnou plnou mocí, doručoval dodatečné platební výměry do datové schránky žalobce. Žalobce nadto ničeho nenamítal proti doručení dodatečných platebních výměrů do jeho datové schránky. Naopak žalobce doručení dodatečných platebních výměrů nezpochybnil, doměřenou DPH včetně penále akceptoval.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, dle § 65 násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v rozsahu žalobních námitek, vytykajících nesprávnou aplikaci právních předpisů v otázce účinnosti plné moci udělené právnímu zástupci v daňovém řízení.
29. Žaloba je důvodná.
30. Podstatou sporu je posouzení, zda byly důvodné závěry finančních úřadů obou stupňů (správce daně i žalovaného) o opožděnosti odvolání žalobce datovaného dne 12. 5. 2021, když předmětné platební výměry, proti nimž odvolání směřovalo, byly vydány již dne 13. 3. 2020 a dne 18. 3. 2020 a dne 18. 3. 2020 byly doručeny do datové schránky žalobce. Protože závěr o opožděnosti odvolání se odvíjel od běhu odvolací lhůty ode dne doručení předmětných platebních výměrů do datové schránky žalobce a nikoliv jeho právního zástupce, prioritním bylo posouzení, komu z nich mělo být podle platné právní úpravy doručováno.
31. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že právní základ doručování daňovému subjektu, který má pro účely daňového řízení zástupce s plnou mocí je upraven v daňovém řádu, nikoliv v zákoně o Finanční správě.
32. Podle § 27 odst. 2 daňového řádu plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.
33. Podle § 27 odst. 3 daňového řádu plná moc je účinná i vůči jinému správci daně po změně místní příslušnosti, vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožadání, jakož i vůči dalším správcům daně, pokud vedou řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna.
34. Podle § 28 odst. 1 daňového řádu zmocnitel je povinen vymezit rozsah zmocnění tak, aby bylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje.
35. Podle § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
36. Podle § 41 odst. 2 daňového řádu má-li osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i jejímu zástupci. Dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později.
37. Citovaná právní úprava stanoví zásadní skutečnosti pro právní institut zastoupení, a to účinnost uplatnění plné moci u správce daně a doručování písemností správce daně zástupci daňového subjektu či podle okolností jak daňovému subjektu, tak zástupci.
38. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že citovaná právní úprava stanoví účinnost plné moci u toho správce, u kterého byla uplatněna, a činí ji účinnou v rozsahu oprávnění

k zastupování. Účinnost zastoupení tedy vychází z okamžiku jejího uplatnění a dále z rozsahu vůle daňového subjektu dát se v daňovém řízení zastupovat.

39. V souzené věci sporná otázka vyvstává v souvislosti s § 13b zákona o Finanční správě, který neupravuje vlastní daňové řízení, ale otázky specifické, vybrané působnosti finančních úřadů v daňovém řízení a v souvislosti s jejím výkonem i účinnost plné moci.
40. Podle § 13b zákona o Finanční správě plná moc vztahující se k vybrané působnosti uplatněná u finančního úřadu příslušného k vydání rozhodnutí ve věci, o které se vede řízení, kterého se vybraná působnost týká, je účinná i vůči jinému finančnímu úřadu, který vykonává tuto vybranou působnost.
41. Podle § 10 odst. 4 zákona o Finanční správě se vybranou působností pro účely tohoto zákona rozumí provádění
- a) vyhledávací činnosti při správě daní, nebo
 - b) postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly, nebo jiných kontrolních postupů při správě daní.
42. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 243/2016 Sb., kterým byl novelizován zákon o Finanční správě právě v ust. § 13b, bylo smyslem úpravy účinnosti plné moci v souvislosti s výkonem vybrané působnosti jiným finančním úřadem než úřadem místně příslušným zajistit kontinuitu zastoupení daňového subjektu ve věci, ke které se tento výkon vybrané působnosti vztahuje. Uvedená úprava tedy obdobně sledovala institut dožadání, v jehož případě daňový řád v ust. § 27 odst. 3 stanoví, že plná moc je účinná vůči jinému správci daně, který v dané věci provádí úkony na základě dožadání. V uvedeném jednosměrném smyslu – ve smyslu kontinuity, tj. pokračování zastoupení u jiného správce daně v daňovém řízení, *ale ve věci, ke které se výkon vybrané působnosti vztahuje*, je třeba vnímat uvedené pravidlo a jeho smysl – účinnost plné moci nejprve uplatněné u místně příslušného správce daně, dále i pro jiné správce daně, kteří provádějí dožadání či dle zákona o Finanční správě vykonávají vybranou působnost, avšak v téže daňové věci.
43. Citované ustanovení § 13b zákona o finanční správě však necílí a neupravuje postup opačný, tj. účinnost plné moci, která je prvně uplatněna u finančního úřadu s vybranou působností a nikoliv u místně příslušného správce daně, který vede řízení, v němž se vybraná působnost uplatňuje a *ke této situaci* také již vůbec neupravuje vliv rozsahu udělené plné moci, jde-li o plnou moc neomezenou.
44. Účastníci řízení v této věci nečiní sporným a z obsahu plné moci ze dne 12. 6. 2018 také vyplývá, že žalobce zmocnil svého právního zástupce k zastupování jeho osoby ke všem úkonům v rozsahu práv a povinností vyplývajících z citovaných právních předpisů, mezi nimi i z daňového řádu. Sporným rovněž nebylo, že žalobce neuplatnil tuto plnou moc u svého místně příslušného správce daně, ale u správce daně - Finančního úřadu Kraje Vysočina, provádějícího daňovou kontrolu.

45. Na základě uvedeného soud považuje pro aplikaci ust. § 13b zákona o Finanční správě za rozhodné následující právní a skutkové okolnosti.
- a) Ust. § 13b je speciálním ustanovením upravujícím toliko kontinuitu zastoupení daňového subjektu u jiného finančního úřadu s vybranou působností *následně po uplatnění plné moci (jakéhokoliv rozsahu) u místně příslušného správce daně*,
- b) Žalobce doložil neomezenou generální plnou moc pro své zastoupení v právech a povinnostech dle daňového řádu nejprve u finančního úřadu s vybranou působností, nedoložil ji u místně příslušného správce daně – nešlo o kontinuitu zastoupení.
- c) Dle judikatury Nejvyššího správního soudu citované v žalobě, má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení (a tu žalobce v dané věci pro celé daňové řízení měl), doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci.
46. Názor žalovaného, vyvěrající u § 27 odst. 2 a opírající se o účinky plné moci založené jen u Finančního úřadu Kraje Vysočina a jen pro vybranou působnost Finančního úřadu Kraje Vysočina nemohou vyvolat situaci upravenou v § 13b zákona o Finanční správě a nadto jsou v rozporu s generálním rozsahem zmocnění, vyjadřujícím vůli daňového subjektu dát se zastupovat dle daňového řádu.
47. Daňový řád upravuje úkony a průběh celého daňového řízení. Soudní judikatura již vyslovila (např. i v souvislosti se zásahovými žalobami), že daňová kontrola je uzavřený postup prováděný v rámci širšího daňového řízení a je tedy jeho dílčí součástí (užším pojmem). Předmětnou plnou moc udělenou žalobcem k jeho zastupování advokátem však v této věci nelze hodnotit jako vztahující se *pouze* na daňovou kontrolu (vybranou působnost jiného správce daně). Touto plnou mocí žalobce zmocněnce zmocnil k zastupování zmocnitele dle daňového řádu a daňový řád zahrnuje i další úkony daňového řízení, doručování písemností souvisejících s předmětným řízením, včetně podávání řádných i mimořádných opravných prostředků, ostatně jak výslovně z předmětné plné moci vyplývá. Plná moc tedy byla udělena pro celé daňové řízení týkající se kontrolované daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za vyjmenovaná zdaňovací období. Plná moc nebyla omezena na „pouhou“ daňovou kontrolu, ale byla udělena ve věci, jíž se vedení řízení, tj. i vybraná působnost týká. Přitom nejvýznamnějším úkonem a rozhodnutím vydávaným v souvislosti s daňovou kontrolou, proti kterému lze uplatnit opravné prostředky, je rozhodnutí o stanovení daně, v této věci to jsou dodatečné platební výměry.
48. Na základě uvedených právních a v této věci skutkových okolností s přihlédnutím ke smyslu § 13b zákona o Finanční správě je touto optikou třeba vyložit účinnost zložené plné moci a doručování dodatečných platebních výměrů. Plnou moc žalobce ze dne 12.6. 2018 založenou u správce daně s vybranou působností proto nelze vyložit tak, jak učinili správce daně i žalovaný, totiž výkladovou metodou „a contrario“, neboť pro takový opačný výklad absentuje v situaci žalobce stejná hypotéza § 13b, totiž předpoklad uplatnění plné moci u místně příslušného správce daně. Proto výklad „a contrario“ učiněný žalovným tak není přílehlavým výkladem opačným, ale vytváří hypotézu *novou*, nad rámec smyslu ust. § 13b zákona o Finanční správě, přičemž nerespektuje rozsah zmocnění, jehož význam nemůže být popřen úpravou obsaženou v jiném zákoně sledující jiný cíl – účinnost zastoupení i

pro jiné správce daně, nikoliv popření, omezení či vyloučení neomezeného zastoupení daňového subjektu v daňovém řízení.

49. Městský soud tak nezastává názor žalovaného, že jde o speciální úpravu účinnosti plné moci tak, že by tato úprava doplňovala, prováděla nebo dokonce nahrazovala úpravu obsaženou v ust. § 27 odst. 2 daňového řádu, je-li její aplikací popřena vůle daňového subjektu a účinnost plné moci udělené po celé řízení popřen smysl kontinuity zastoupení po celé daňové řízení.
50. Městský soud tedy shodně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 365/2021-45 ze dne 5. 4. 2022 nesdílí názor žalovaného, že by právní norma obsažená v § 13b cit. zákona měnila účinky plné moci předložené žalobcem v rámci daňového řízení jako plné moci neomezené, když tato plná moc byla založena do spisu Finančního úřadu Kraje Vysočina, a tedy byla ve věci předložena a byla nebo měla být převzata s výsledky daňové kontroly se spisem i místně příslušným správcem daně – Finančním úřadem pro hlavní město Prahu. Pokud žalobce poukázal na uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak jde o odkaz přílehlavý, i když skutkové okolnosti řešeného případu se týkaly neodůvodněných výzev k odstranění vad podání. Nicméně právě z takto přezkoumávaných okolností, za nichž byly výzvy správce daně vydány, vykristalizovala zásadní otázka aplikace § 13b zákona o Finanční správě k výkladu „a contrario“ a tímto výkladem se Nejvyšší správní soud v závěru svého rozsudku zabýval. V této souvislosti poukázal na nedostatečnou komunikaci mezi jednotlivými složkami finanční správy, což se jako aktuální i v této věci plné moci žalobce založené jen „do části daňového řízení“ jeví také jako aktuální.
51. Na uvedeném nemůže nic změnit ani odkaz žalovaného na důvodovou zprávu k vložení § 13b do zákona, neboť příklady v důvodové zprávě uvedené se zabývají střety vícero plných mocí uplatněných u místně příslušných finančních úřadů z hlediska odlišných daní. Uvedené příklady nedokumentují řešení otázky jiné, než otázky kontinuity zastoupení daňového subjektu u finančních úřadů s vybranou působností po uplatnění plných mocí u místně příslušných správců daně nebo před výkonem vybrané působnosti, a to u různých daní, tedy otázky směřující *k účelu zachování kontinuity zastoupení* a ani jeden z uvedených příkladů se netýká zcela shodné skutkové situace.
52. Městský soud proto shodně s Nejvyšším správním soudem konstatuje, že v souzené věci výklad žalovaného jde proti smyslu úpravy dané ust. § 13b cit. zákona a kontinuitu zastoupení naopak přetrhává.
53. Soud také přisvědčuje žalobci v tom, že interpretace sporné otázky žalovaným se přičí principu obsaženému v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalovaný si sám dovodil, jak uvádí „onu v zákoně negativní *nevyrčenou část*“, totiž, že neplatí, že by plná moc uplatněná u finančního úřadu provádějícího vybranou působnost byla ex lege účinná i vůči finančnímu úřadu příslušnému k vydání rozhodnutí ve věci. Způsob interpretace § 13b zákona o Finanční správě tím, co zákon neuvádí, je tak v rozporu s výše uvedenými ústavními principy a zásadami.

54. Konečně k poukazu žalovaného na postoj žalobce, kdy žalobce nedbal ochrany svých práv a po obdržení předmětných platebních výměrů do jeho datové schránky sám nepodal opravný prostředek a vyměřené daně uhradil, soud konstatuje, že nelze zcela vyloučit, že z důvodu možného uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně mohlo jít o určitou procesní taktiku využívající postup správce daně, nicméně nelze ani, vzhledem k neomezené plné moci vyloučit, že prostě spoléhal na své právní zastoupení. V každém případě však uvedené nemůže konvalidovat nesprávnou interpretaci zákonného ustanovení § 13b ve prospěch závěrů žalovaného o opožděnosti odvolání.
55. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce byl na svém právu podat opravný prostředek zkrácen nepřijatelnou interpretací ust. § 13b zákona o Finanční správě o účincích plné moci a k zastavení řízení z důvodu opožděnosti odvolání podaného až 12. 5. 2021 nebyl dán zákonný důvod. K podání odvolání mohlo dojít až po řádném doručení dodatečných platebních výměrů zplnomocněnému zástupci žalobce.
56. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, aby se podaným odvoláním žalobce ze dne 12. 5. 2021 znovu zabýval, vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
57. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, kdy pro takový postup byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu nepožadovali projednání věci při ústním jednání.
58. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto oproti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.
59. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč a v nákladech právního zastoupení. Náklady právního zastoupení byly přiznány žalobci za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, replika) po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 3x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 10 200 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 15 342 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2023

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu